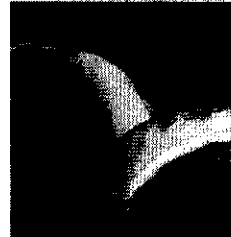

INSTITUTE
FOR
JEWISH
CONTINUITY

OPPORTUNITIES FOR LIFE-LONG LEARNING

7504 SEVEN MILE LANE · BALTIMORE, MD 21208

410-415-3755 · INFO@GOIJC.ORG · WWW.GOIJC.ORG

***Purposeful Prayer: Appreciating the Amidah
Crisis & Conversation***

October 7, 2013

Rabbi Shmuel Silber

***Sponsored by Richard Simon in memory of his grandmother,
Elka Frieda bas Chana a'h***

THIS COURSE IS DEDICATED IN MEMORY OF:

אסתר חיה זיל בת צבי ופרומה עלקא פייגא בת מאיר ופשא לאה זיל נח בן אברהם ופייגא זיל
תהא נשמתם צרוורת בצרור החיים

MAY THEIR SOULS BE BOUND IN THE EVERLASTING BOND OF LIFE

1.**A. CHIYUV B'MAASEH - Actional Mitzvos****B. CHIYUV SHE'B'LEYV - Experiential Mitzvos****2. שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן ס סעיף ד**

י"א שאין מצות צריכות כוונה, וי"א שצריכות כוונה לצאת בעשיית אותה מצוה, (י) וכן הלכה.

3. משנה ברורה סימן ס ס"ק י

(י) וכן הלכה – ... וא"כ היכא שלא כיון בפעם ראשונה צריך לחזור ולעשות המצוה ... ודע עוד דכתב הח"א בכלל ס"ח דמה דמצרכינן ליה לחזור ולעשות המצוה היינו במקום שיש לתלות שעשייה הראשונה לא היתה לשם מצוה כגון בתקיעה שהיתה להתלמד או בק"ש שהיתה דרך לימודו וכדומה אבל אם קורא ק"ש כדרך שאנו קורין בסדר תפילה וכן שאכל מצה או תקע ונטל לולב אף על פי שלא כיון לצאת יצא שהרי משום זה עושה כדי לצאת אף על פי שאינו מכוין עכ"ל ור"ל היכא שמוכח לפי הענין שעשייתו הוא כדי לצאת אף על פי שלא כיון בפירושו יצא ...

4. ביאור הלכה סימן א סעיף א

* הוא כלל גדול בתורה וכו' – הרוצה לקיים שויתי כראוי יזדרז לקיים מה שנכתוב בשם ספר החינוך ומפני גדול חביבותם העתיקים כמה גדולים בספריהם וז"ל החינוך [בהקדמתו ובסימן כ"ה כ"ו תי"ז תי"ח תל"ב תפ"ז] שש מצות חיוכן תמידי לא יפסקו מעל האדם אפילו רגע אחד כל ימיו וכל זמן וכל רגע שיחשוב בהן קיים מ"ע ואין קץ למתן שכר המצות ואלו הם. א) להאמין שיש אלוה אחד בעולם שהמציא כל הנמצאות ומחפצו ורצונו הוא כל מה שהוא עכשיו ושהיה ושהיה לעדי עד ושהוא הוציאנו ממצרים ונתן לנו התורה וזהו מ"ע דכתיב אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך וגו' ופירושו תדעו ותאמינו שיש לעולם אלוה המשגיח שהרי הוצאתיך מארץ מצרים. ב) שלא נאמין בשום אלהים זולתו שנאמר לא יהיה לך אלהים אחרים על פני ואפילו מודה שהקב"ה שולט על הכל רק שידמה בדעתו שמסר הנהגת העולם למלאך או לכוכב ה"ז מודה כע"ז ועובר על לא יהיה לך אלהים אחרים על פני אלא יאמין שהקב"ה בעצמו ובכבודו משגיח בכל העולמות ואין לשום נברא כח לעשות דבר בלתי רצונו ולכן נקרא הקדוש ברוך הוא אלהי האלהים. ג) לייחדו שנא' שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ופירושו שמע ישראל ודע כי ה' שהוזה את הכל ברצונו והוא אלהינו המשגיח בכל העולמות הוא ה' אחד בלי שום שיתוף. ד). לאהוב המקום כ"ה שנאמר ואהבת את ה' אלהיך וגו' וכיצד יגיע האדם לאהבה הוא ע"י התורה וכדאיתא בספרי לפי שנאמר ואהבת את ה' אלהיך ויהי המקום ת"ל והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם כלומר שע"י ההתכוננות בתורה יכיר את גדולתו של הקדוש ברוך הוא שאין לו ערך ולא קץ ותתיישב האהבה בלבו בהכרח. וענין המצוה שיראה האדם להשים כל מגמתו וכל מחשבתו אחר אהבת הש"י ויעריך בלבו כי כל מה שיש בעולם מעושר ובנים וכבוד הכל הוא כאין נגד אהבתו ית' וייגע תמיד בבקשת חכמת התורה למען ישיג ידיעה בה'. והקובע את מחשבתו בעניינים הגשמיים ובהבלי העולם שלא לש"ש רק להתענג ולהשיג כבוד ביטל עשה זו ועונשו גדול. ה). להיות יראת הש"י על פניו תמיד לבלתי יחטא וע"ז נאמר את ה' אלהיך תירא ומי שבא דבר עבירה לידו חייב להעיר רוחו ולתת אל לבו באותו הפרק שהקב"ה משגיח בכל מעשי בני אדם אף אם יהיו במחשך מעשיהם וישיב להם נקם לפי רוע המעשה וכדכתיב אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאום ה' וגו'. ו). שלא נתור אחר מחשבת הלב וראיית העינים שנאמר ולא תתורו אחר לבבכם וגו' ואמרו חכמים אחרי לבבכם זו אפיקורסות ואחרי עיניכם זו זנות ובכלל אפיקורסות הוא כל מחשבות זרות שהם היפך דעת התורה ובכלל זנות הוא מי שהוא רודף אחר תאות העולם מבלי שיכוין בהם כלל לכוונה טובה כלומר שלא יעשה אותם כדי שיעמוד בריא ויוכל להשתדל בעבודת בוראו רק כוונתו תמיד להרבות תענוגים גדולים לנפשו. כ"ז לקטתי מלשונו הנחמד בקצרה וקילורין הם לעינים ואשרי המקיימם כראוי ועיין בח"א כלל א' שהאריך ג"כ בהם:

5. Worship of the Heart

Be that as it may, such *mitzvot* are realized by the heart, not by the hand. The activity of the mind is filled with religious worth, but the body does not participate in that realization. *

6. דברים פרק טז

(יד) ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך:

And you shall rejoice in your Festival-you, and your son, and your daughter, and your manservant, and your maidservant, and the Levite, and the stranger, and the orphan, and the widow, who are within your cities.

7. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף קט עמוד א

תנו רבנן: חייב אדם לשמח בנו ובני ביתו ברגל, שנאמר ושמחת בחגך, כמה משמחם – ביין. רבי יהודה אומר: אנשים בראוי להם, ונשים בראוי להם – ביין, ונשים במאי? תני רב יוסף: בככל – בבגדי צבעונין, בארץ ישראל – בכגרי פשתן מגוהצין. תניא, רבי יהודה בן בתירא אומר: בזמן שבית המקדש קיים – אין שמחה אלא בבושר, שנאמר וזבחת שלמים ואכלת שם ושמחת לפני ה' אלהיך. ועכשיו שאין בית המקדש קיים – אין שמחה אלא ביין, שנאמר ויין ישמח לבב אנוש.

8. Worship of the Heart

The same is true of *avelut*, the norm commanding one to mourn for one's deceased relatives. A mourner who has complied scrupulously with the ritual of *avelut* but remained unresponsive to and unaffected by his encounter with death—if the passing of his next of kin did not fill him with gloom—has failed to fulfill the precept of mourning. At the same time, a mourner who neglects the observance of the externals is derelict to his duty, even though he lived through the horror and dismay of coming face to face with nihility.

9. ספר המצוות לרמב"ם שורש ד

השרש הרביעי שאין ראוי למנות הציוויים הכוללים התורה כולה. הנה יבואו בתורה צוויין ואזהרות אינן בדבר רמוז אבל יכללו המצות כולם כאילו יאמר עשה כל מה שצויתך לעשות והזהר מכל מה שזהרתך ממנו או לא תעבור דבר ממה שצויתך בו. ואין פנים למנות הצווי הזה מצוה בפני עצמה. שהוא לא יצוה לעשות מעשה מיוחד שיהיה מצות עשה ולא יזהיר מעשות מעשה מיוחד שיהיה מצות לא תעשה, וזה כאמרו (משפטי' כג) ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו. וכאמרו (קדושים יט) את חקותי תשמרו, ואת משפטי תעשו (אח"מ יח) ושמרתם את משמרתתי (ס"פ אח"מ) ורבים כאלה. וכבר טעו בשרש הזה גם כן עד שמנו קדושים תהיו (קדושים יט) מצוה מכלל מצות עשה. ולא ידעו כי אמרו קדושים תהיו, והתקדשתם והייתם קדושים (שם כ וסוף שמיני), הם צוויין לקיים כל התורה.

10. ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה ה

והמצוה החמישית היא שצונו לעבדו יתעלה וכבר נכפל צווי זה פעמים, אמר (משפטים כג כה) ועבדתם את י"י אלהיכם ואמר (ראה יג ה) ואותו תעבדו ואמר (ואתחנן ו יג) ואותו תעבדו ואמר (ס"פ עקב) ולעבדו. ואעפ"י שזה הצווי הוא גם כן מן הציוויים הכוללים כמו שביארנו בשרש הרביעי הנה יש בו יחוד שהוא צוה בתפילה. ולשון ספרי ולעבדו זו תפילה. ואמרו גם כן ולעבדו זה תלמוד. ובמשנתו של רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי (פרש' יב עמ' רכח) אמרו מנין לעיקר תפילה בתוך המצות מהכא את י"י אלהיך תירא ואותו תעבד. ואמרו (מדרש תנאים ממדרש הגדול פ' ראה) עבדה בתורתו עבדהו במקדשו. כלומר ללכת שם להתפלל בו ונגדו כמו שבאר שלמה עליו השלום (מ"א ח דה"ב ו):

11. Worship of the Heart

We must discriminate between two aspects of *tefillah*: the external one, constituting the formal act of prayer, and the inner experience, which expresses the very essence of the mitzvah. The physical deed of reciting a fixed text serves only as a medium through which the experience finds its objectification and concretion. It is not to be identified with the genuine act of praying, which is to be found in an entirely different dimension, namely, in the great, wondrous God-experience.

12. רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ד הלכה טו

כוונת הלב כיצד כל תפלה שאינה בכוונה אינה תפלה, ואם התפלל בלא כוונה חוזר ומתפלל בכוונה, מצא דעתו משובשת ולבו טרוד אסור לו להתפלל עד שתתיישב דעתו, לפיכך הבא מן הדרך והוא עיף או מיצר אסור לו להתפלל עד שתתיישב דעתו...

13. רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ד הלכה טז

כיצד היא הכוונה שיפנה את לבו מכל המחשבות ויראה עצמו כאלו הוא עומד לפני השכינה, לפיכך צריך לישב מעט קודם התפלה כדי לכוין את לבו ואחר כך יתפלל בנחת ובתחנונים ולא יעשה תפלתו כמי שהיה נושא משאוי ומשליכו והולך לו, לפיכך צריך לישב מעט אחר התפלה ואחר כך יפטר, חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת קודם תפלה ושעה אחת לאחר תפלה ומאריכין בתפלה שעה.

1. For it is said: "To love the Lord

14. Guide of the Perplexed (III:51)

your God and to serve Him with all your heart and all your soul" (Deut. 11:13), and, as we have shown several times, man's love of God is identical with his knowledge of Him. The Divine service enjoined in these words must, accordingly, be preceded by the love of God. Our sages have pointed out to us that it is an *avodah she-ba-lev*, which explanation I understand to mean this: man concentrates all his thoughts on the First Intellect (God), and is absorbed in these thoughts as much as possible... It has thus been shown that it must be man's aim, after having acquired the knowledge of God, to deliver himself up to Him, and to have his heart constantly filled with longing after Him. He accomplishes this generally by seclusion and retirement...

15. Worship of the Heart

Thus, *avodah she-ba-lev* is realized when the awareness of the unseen reality accompanies man through life; when one feels overwhelmed as he stands before the *mysterium tremendum* of Being; when, in each and every movement of one's soul, every stretching of one's muscle, God addresses Himself to man. Thus, *avodah she-ba-lev* tears down the barriers separating the mundane from the Divine, the profane from the sacred, the mechanical from the inspiring; it converts life from a given, a factum, to an exalted and uplifting heroic actus, from a grant to a challenge.

16. Worship of the Heart

To review this central point: the very essence of *tefillah* expresses itself in a romance rather than in disciplined action, in a great passionate yearning rather than a limited cold achievement, in a movement of the soul rather than performance of the lips, in an awareness rather than in action, in an inner longing rather than a tangible performance, in silence rather than in loud speech. As we emphasized above, the external elements are indispensable, since the Halakhah always operates with a double series: the subjective and the objective.

17. Worship of the Heart

However, our inquiry into the essence of *kavvanah* has not yet come to an end. A serious problem comes to the fore. It can be formulated as follows. Prayer, indeed, is the symbolic portrayal of a range of experiences that form the ecstatic state of mind. Is such an exalted experience something in which every human being may share; or is it confined to the religious genius—a curious and unique type of personality who is capable of attaining this ecstatic state of mind, of rapture and unification, a personality who rejects what seems clearly, logically and tangibly to be the natural order, for the sake of tending a reality which is beyond one's grasp? Is prayer only for the mystic?

18. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף לב עמוד א

דרש רבי שמלאי: לעולם יסדר אדם שבחו של הקדוש ברוך הוא ואחר כך יתפלל. מנלן – ממשנה

דכתיב ואתחנן אל ה' בעת ההיא; וכתיב ה' אלהים אתה החלת להראות את עבדך את גדלך ואת ידך החזקה אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך וכגבורותיך, וכתיב בתריה אעברה נא ואראה את הארץ הטובה וגו'.

19. רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק א הלכה ב

... אלא חיוב מצוה זו כך הוא שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום ומגיד שבחו של הקדוש ברוך הוא ואחר כך שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתחנה ואחר כך נותן שבח והודיה לה' על הטובה שהשפיע לו כל אחד לפי כחו.

21. Worship of the Heart

The petitional, hymnal and thanksgiving aspects of prayer portray three experiential conceptions and spiritual movements: the conception of *mi-ma'amakkim* (*de profundis*), the crisis cry from the depths; the concept of *kevod Elokim* (*majestas Dei*) the majesty of God; and the concept of *hesed Elokim* (*caritas Dei*), the grace of God. Petition flows from an aching heart which finds itself in existential depths; hymn emerges from an enraptured soul gazing at the *mysterium magnum* of creation; thanksgiving is sung by the person who has attained, by the grace of God, redemption.

22. השגות הרמב"ן לספר המצוות לרמב"ם מצות עשה ה

וזה כענין שכתוב (בהעלותך י) וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר הצורך אתכם והרעותם בחצוצרות ונזכרתם לפני י"י אלהיכם והיא מצוה על כל צרה וצרה שתבא על הצבור לצעוק לפניו בתפלה

23. רמב"ם הלכות תעניות פרק א הלכה א

מצות * עשה מן התורה לזעוק ולהריע בחצוצרות על כל צרה שתבא על הצבור, שנאמר +במדבר י" + על הצר הצורך אתכם והרעותם בחצוצרות, כלומר כל דבר שייצר לכם כגון בצורת ודבר וארבה וכיוצא בהן זעקו עליהן והריעו.

24. תהלים פרק קל

(א) שיר המעלות ממעמקים קראתיך יקוק:

1. *A song of ascents. From the depths I have called You, O Lord.*

25. Worship of the Heart

The word *mi-ma'amakkim* is in the plural, and one may speak of two distinct and incommensurate *tzarah* conceptions, of two ways of falling into the depths: first, the experience of the surface *tzarah*, the external, objective, impersonal fall; and second, the experience of depth *tzarah*, the existential, personal fall.]

26. Worship of the Heart

[Many a time a crisis develops independently of man, brought about in the main by environmental forces which are insensate, mechanical, and quite often not sympathetic to man and his aspirations. This crisis, this *tzarah*, strikes man suddenly, uninvited by the people who succumb to its crushing force. Their plight is obvious, exposed to the public eye, its apprehension as natural as the perception of lightning or thunder. Man does not have to meditate, contemplate, or employ detective skill in order to realize that his very existence is menaced, that the outlook for the future is dismal, and that the chances of extricating himself from such a predicament are slim. This is basically a surface feeling which borders almost on the instinctive, mechanical, passive perception of pain. Under the category of surface *tzarah* we may classify all forms of conventional suffering: illness, famine, war, poverty, loss of physical freedom, and, last but not least, death. All these evils strike man with the force of a hurricane and sweep him off his very existential foundation.]

(A) 27. Worship of the Heart (31-33)

In contradistinction to these surface crises, the depth crisis addresses metaphysical, unknown, undefined and clandestine personal distress. The crisis is encountered in the strangeness of human destiny, of which man is not aware at all unless he is willing to acquaint himself with it. Such a crisis is not brought about by extraneous factors, or precipitated by coincidental entanglements of man in distressingly complex situations. Nor is the experience imposed upon him willy nilly with the elemental force of the natural storm. This type of crisis is searched out and discovered by man and accepted by him freely.

(B) [Human existence exhausts itself in the experience of crisis, in the continual discovering of oneself in distress, in the steady awareness of coming closer and closer to the brink of utter despair, the paradoxical concept of being born out of nothingness and running down to nothingness.] Th'

(C) [Out of the depths in which the individual finds himself, one calls upon God in seclusion and loneliness. The existential, passionate experience is not shared by the thou, however close he is to the I, since it is an integral part of the existential awareness, which is singular, and hence inexpressible in the universal terms through which we communicate our standardized experiences. No one but the sufferer himself is involved in this deeply human anguish and conflict. It is the sufferer whose awareness oscillates between bliss and pain, in the great negation of the finite that rises out of its confrontation by the infinite. Neither spouse nor child nor parent may understand and sympathize with the lonely individual when his existential experience is at a low ebb, when trials, doubts and inhibitions abound. The prayer echoing the depth crisis of a questing soul emerges from seclusion, from out of the loneliness of the individual whom everybody save God has abandoned: "For my father and mother have abandoned me and God will take me in" (Ps. 27:10). The psalmist speaks of such suffering—the situation of the afflicted person, overwhelmed by his pain, who pours out his complaint before the Lord.]

28. Worship of the Heart

- ✦ When man is in need and prays, God listens. One of God's attributes is *shomea tefillah*: "He who listens to prayer." Let us note that Judaism has never promised that God accepts all prayer. The efficacy of prayer is not the central term of inquiry in our philosophy of *avodah she-ba-lev*. Acceptance of prayer is a hope, a vision, a wish, a petition, but not a principle or a premise. The foundation of prayer is not the conviction of its effectiveness but the belief that through it we approach God intimately and the miraculous community embracing finite man and his Creator is born. The basic function of prayer is not its practical consequences but the metaphysical formation of a fellowship consisting of God and man.

Man is always in need because he is always in crisis and distress.

29. רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ד הלכה טז

כיצד היא הכוונה שיפנה את לבו מכל המחשבות ויראה עצמו כאלו הוא עומד לפני השכינה

30. משלי פרק יט

(כא) רבות מחשבות בלב איש ועצת יקוק היא תקום:

21. There are many thoughts in a man's heart, but God's plan-that shall stand.

31. מצודת דוד משלי פרק יט פסוק כא

(כא) רבות – לפעמים יחשוב האדם מחשבות רבות שונות זו מזו ואין אחד בהם מתקיים אך הדבר אשר יעץ ה' היא תקום ועם לא היתה מן המחשבות שחשב הוא:

32. מלבי"ם משלי פרק יט פסוק כא

(כא) רבות מחשבות בלב איש, המחשבות הוא מה שהאדם חושב כל צדדי האפשר להגיע ע"י לאיזה תכלית, והם רבות, והם בלב איש, כי לו הבחירה לבחור אחד מצדדי האפשר, אבל בזה לא יגיע אל העצה שהיא האופן הנכון הקולע אל מטרת חפצו, והעצה היא חרוצה מה' כפי רצונו, והיא תקום, שהגם שהבחירה ביד האדם, גמר המעשה היא תחת ההשגחה, ובענינים הכוללים שעליהם תופיע עצת ה', ההשגחה תקום ותבטל הבחירה, כמ"ש במק"א: